

# ŽIVOT VÍRY

Proměna  
společnosti  
evangeliem

Petr Kučera:  
Číst Bibli  
očima dítěte  
/ 4

L. Cunningham:  
Jaké má Trump  
kořeny?  
/ 8

Příběh:  
Ta nemoc  
není k smrti  
/ 18

## Domácí skupinky

Proč a jak  
na to



## Co najdete v tomto čísle

### ÚVODNÍK

- 4 Čist Bibli očima dítěte**  
Petr Kučera

### REPORTÁŽ

- 6 KK 2020:**  
**Bůh letos jednal on-line**  
Tomáš Dittrich,  
Kateřina Coufalová

### ROZHOVOR

- 8 Trump je citlivý po mamince, ale vydal se cestou svého otce**  
Loren Cunningham

### TÉMA:

#### POTŘEBUJEME DOMÁČÍ SKUPINKY?

- 12 Církev scházející se po domech?**  
Jiří Unger
- 14 Jak se pozná úspěšná skupinka?**  
Lubomír Ondráček
- 15 Co od skupinek očekávat a co ne**  
Tomáš Grulich
- 16 Nový měch pro nové víno**  
Werner Kniesel

### MŮJ PŘÍBĚH

- 18 Ta nemoc není k smrti**  
Jana Krystynová
- 19 Mokrý černý svetr**  
Marie Hovorková

### STVOŘENÍ

- 20 Antropický princip**  
Josef Potoček

### REGENZE

- 22 Svatý sex**  
Lubomír Ondráček

### MÉDIA, KULTURA

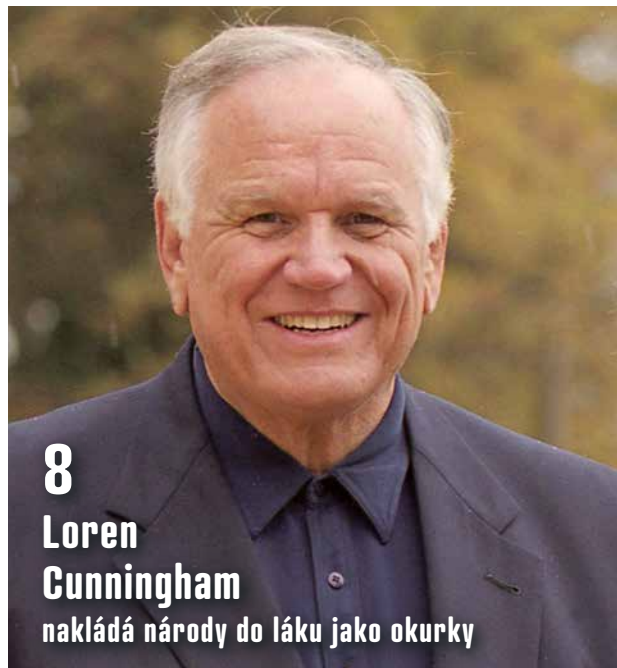
- 24 Čemu slouží**  
**Příběh služebnice?**  
David Robertson

### PŘIPRAVUJEME

- **Dlouhý stín Bílé hory**
  - Ovlivňují nás události staré 400 let?
- **J. A. Komenský na stříbrném plátně**
  - rozhovor s Lubošem a Ivou Hlavsovými
- **Pošramocená pověst církve a co s tím**
  - úvodník Dana Drápala



**6**  
**Křesťanská konference měla premiéru**  
fotoreportáž



**8**  
**Loren Cunningham**  
nakládá národy do láku jako okurky



**12**  
**téma: Domácí skupinky**  
Představy a realita



**18**  
**„Pane, chceš si Lukáška vzít k sobě?“**  
příběh o leukémii



**20**  
**Vesmír stvořený člověku na míru?**  
Evolucionismus má problém



**24**  
**Křesťanství jako strašák**  
Televizní seriál Příběh služebnice

**Život víry je měsíčník vydávaný Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misii a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů.**

**KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o prohloubení.**

## PŘEDPLATNÉ A DISTRIBUCE

Časopis objednávejte pomocí formuláře na webu [www.zivotviry.cz](http://www.zivotviry.cz) nebo na e-mailové adrese [predplatne@zivotviry.cz](mailto:predplatne@zivotviry.cz), popř. na tel. číslo 284 841 922.

Předplatné lze zahájit kterýmkoli měsícem roku. Jednotlivá čísla lze zakoupit také v **audioverzi** a jako **PDF** (viz [www.zivotviry.cz](http://www.zivotviry.cz)).

Předplatné, distribuce a reklamace **na Slovensku**:  
Knihkupectvo Jonatán, Legionárska 2,  
811 07 Bratislava, tel. 02/555 63 040,  
e-mail: [jonatan@vbh.sk](mailto:jonatan@vbh.sk), web: [www.jonatan.vbh.sk](http://www.jonatan.vbh.sk)

Distribuce **pro zrakově postižené** elektronicky:  
Diakonie ČCE, Klimentská 18, 110 00 Praha 1  
tel.: 222 316 306, e-mail: [szp@scps.diakonie.cz](mailto:szp@scps.diakonie.cz)

**Šéfredaktor:** Mgr. Tomáš Coufal

**Redakce:** Mgr. Kateřina Coufalová, Ing. arch. Tomáš Dittrich

**Redakční rada:** Ing. arch. Tomáš Dittrich, Ing. Lubomír

Ondráček, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodecová

**Sazba:** Ondřej Pumr

**Korektury:** Mgr. Kateřina Coufalová, Zdenka Brázdilová

**Výtvarná spolupráce:** Pavel Bosman

**Tisk:** Grafotechna Plus, s. r. o.

**Redakce a administrace**

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8

tel.: 284 841 922, e-mail: [redakce@zivotviry.cz](mailto:redakce@zivotviry.cz),

web: [www.zivotviry.cz](http://www.zivotviry.cz)

**Vydavatel:** KMS, IČ 539 147

**Registrováno:** MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Uzávěrka **rádkové i plošné inzerce** je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzertaty zařadíme dle možnosti, s 50% příplatkem.

Seznamovací a fundraisingové inzertaty nezveřejňujeme.

Podmínky inzerce: <http://zivotviry.cz/inzerce>

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslané příspěvky krátiť. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

© Život víry – všechna práva vyhrazena.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xero kopií, pouze zdarma.

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

**„P**ane Bože, dávám ti svůj život. Prosím, použij si mě, jak budeš chtít.“ Klečel jsem tváří k zemi na starém koberci na evangelické faře v Hoštálkové na Valašsku. Na faru jsme přešli spolu s dalšími asi 15 nebo 20 lidmi, kteří předtím na evangelizačním setkání v kostele reagovali na výzvu kazatele k přijetí Ježíše jako Pána a Zachránce. Já jsem z nich byl nejmladší. Bylo to 14. března 1987 a bylo mi deset let.

Moje duchovní cesta byla výrazně ovlivněna rodinou, do níž jsem se narodil. Dědeček, jehož jméno také nesu, byl laickým kazatelem evangelického misijního hnutí Snaha a na mnoha místech v tehdejší Československu zvěstoval Dobrou zprávu. Jezdívával i se svými deseti dětmi, které měly secvičeno mnoho písní ve vícehlasech a na jeho přednáškách vystupovaly jako pěvecký sboreček. To znám už jen z vyprávění, dědeček umřel pouhých pár týdnů poté, co jsem se narodil. Přesto mě dědečkův vliv zasáhl. Jeho děti (včetně mého tatínka) nejenže samy od mládí sloužily Bohu, ale také ke vztahu k němu později vedly svoje děti – včetně mě.

Evangelický pietismus ovšem byl jen jedním z pramenů, z nichž jsem odmalíčka čerpal a které mě formovaly. S rodiči jsme pravidelně navštěvovali také bohoslužby u baptistů nebo v Církvi baptistické. A když v Olomouci vznikla skupina tehdy ještě ilegálních letničních (dnešní AC), scházela se v našem obýváku. Právě letniční křesťané mě přibližně rok po mém obrácení pokřtili ponořením do řeky kdesi ve Slezsku. A pár týdnů nato jsem prožil naplnění Duchem svatým a dostal jsem dar jazyků – to bylo pro změnu na dětském táboře pořádaném pražským maninským sborem, zárukou dnešního KS. Aniž bych to plánoval a aniž bych to tehdy dokázal analyzovat, přijímal jsem pozhánání od věřících z různých proudů a přirozeně jsem vnímal, že Boží jednání není omezené hranicemi denominací.

Vzpomínám na druhou Křesťanskou konferenci v létě 1989, ještě před pádem komunistického režimu, která se konala v Paláci kultury, monstrózní budově postavené pro sjezdy KSČ. Obrovské prosklené předsádky s výhledem na Prahu, mramorové obložení, chladivá klimatizace v sedačkách (věc nevidaná!)... A mnoho set nadšených křesťanů z různých církví, kteří chválili Ježíše. Dodnes žasnu, že něco takového tehdejší úřady povolily. A na konci roku přišla Sametová revoluce. Bylo mi necelých třináct, ale tehdejší události jsem prožíval intenzivně. Vylepoval jsem plakáty, hltať jsem zprávy, každý večer jsem si chodil na univerzitu pro čerstvé vydání studentských novin, pro stávkující studenty jsem upekl bábovku...

Revoluce znamenala pro křesťany v naší zemi zlom. Najednou se smělo dělat mnoho věcí, které byly dříve zakázané, a tedy probíhaly buď tajně, nebo vůbec. Výrazně se rozšířila nabídka křesťanské literatury, dříve tvořená z velké části tituly pašovanými ze Západu nebo na stroji opísanými knihami ze samizdatu. Pomalu jsme zjišťovali, jak různorodá může být křesťanská hudba (a že dokonce existuje i křesťanský rock!). Pořádaly se masové evangelizace (kdo si dnes dokáže představit fronty nevěřících před stadiony,

jak čekají na další bohoslužbu?), koncerty, tábory, konference, veřejné Pochody pro Ježíše...

Součástí toho prudkého kvasu byl také vznik nových křesťanských médií. V září 1990 vyšlo první číslo Života víry. (Právě tohle výročí je ostatně důvodem, proč to všechno píšu. ☺)

U zrodu časopisu jsem pochopitelně nebyl, ale už od prvních čísel jsem ho četl a považoval ho tak trochu i za svůj. Byl pro mě zdrojem informací a svědectví ze života dalších věřících a nepo-

## Třicetiny

chybně také jedním z faktorů, které formovaly mou víru, mou teologii a pohled na svět a církev. To, že spolupráce křesťanů různých vyznání je něco, co se Pánu Bohu líbí a čemu žehná, jsem už v té době chápal docela jasně a k jednotě Ježíšovy církve jsem chtěl i sám přispívat. Když jsem se tedy jako gymnazista začal pokoušet o své první novinářské krůčky, přirozeně jsem své pokusy nabízel mj. právě mezidenominacním médiím – Životu víry a rozhlasové stanici TWR. První články, mj. reportáž o Pochodu pro Ježíše v Olomouci, mi v ŽV vyšly v roce 1993 – to mi bylo šestnáct. A když jsem po vysoké škole hledal práci, právě v tomto časopise se uvolnilo místo redaktora... Kruh se uzavřel. Postupně jsem se stal součástí „druhé generace“ autorů Života víry.

Při oslavách kulatých výročí se obvykle ohlížíme zpět, ale radši bych se ještě víc díval dopředu. Bude tu Život víry v příštích letech, desetiletích? Jak bude vypadat? Co zůstane, v čem se změní? Přijdou další nadšenci, kteří využijí připravený prostor pro službu církvi a kteří třeba vytvoří další generaci/generace tvůrců časopisu?

Ve srovnání s věčností je 30 let nic. Doba se mění, Život víry taky (koho by třeba v 90. letech napadlo, že bude mít digitální a audio verzi!), ale důvody, které vedly k jeho vzniku, trvají, potřeba je pořád. Stále svým čtenářům pomáhá, aby také mohli „pít z mnoha pramenů“, ba aby se k nim dostalo to nejlepší z nich.

Líbí se mi myšlenka Tomáše Dittricha, že ŽV tu může být klidně až do Ježíšova druhého příchodu. Bude-li dobře plnit své poslání – povzbuzovat čtenáře v jejich každodenním chození s Bohem, přispívat k tomu, aby o sobě křesťané navzájem věděli, spolupracovali a měli se rádi, a bude-li pomáhat církvi, aby do svého okolí šířila nádhernou zprávu o záchraně v Ježíši. A ještě je tu jedna podmínka: Život víry neskončí, bude-li v našich zemích dostatek těch, kdo budou tento cíl sdílet a časopis číst a podporovat.

Bude tu Život víry za dalších 30 let? Nevím. Ježíš může znovu přijít dnes, za třicet let nebo ještě později. Do té doby využijme čas co nejlepě, každý tam, kde jsme. A budoucí věci vyhlížejme radostně.

Tomáš Coufal

# Číst Bibli očima dítěte

PETR KUČERA

*Křesťan, zejména protestant, čte Bibli. A je to dobře. Každý čtenář Bible ovšem dříve nebo později začne číst Písmo s jakýmsi předporozuměním. To získává díky své církevní tradici, výchově či knihám, které četl. Jinak čtou Bibli filozofové a jinak ji čteme třeba my, inženýři. A pokud se čtenář Písma stane církevním pracovníkem, pastorem, tlak na předporozumění se stane masivnějším. Zásadní vliv začínají mít jiskrní profesori biblistiky, tlusté knihy komentářů, konferenční řečníci...*

Při studijním volna jsem žil týden v rodině svého kamaráda Tima v Mukačevu. Ke snídani si jeho manželka a dospívající děti přinášely nejen prázdný žaludek, ale i svou vlastní Bibli a každý si ji četl. Měly je ošoupané a podtrhané. Krása!

Já sám jsem začal Bibli číst jako dospívající dítě. Dodnes vzpomínám na ty naivně čisté časy. Z Písma do mého života pronikal neznámý, nový Boží svět. Do té doby jsem znal Bibli převyprávěnou ústy laskavých učitelů nedělní školy nebo od rodičů a prarodičů. Tím jsem si už pradávno vytvořil jakýsi předběžný obraz Boha a života s ním.

**Objevil jsem reálný biblický svět – drsný, nečernobílý, někdy i nemilosrdný a rozporuplný.**

Při samostatném čtení jsem pak objevil reálný biblický svět. Drsný, nečernobílý, jiný a někdy i nemilosrdný a rozporuplný. Slavný David v žalmech Bohu téměř až nadával! A tento svatý král navíc zabíjel ostošest, a někdy snad jen tak pro zábavu! Překvapilo mě, že Pán Ježíš vyprávěl podobenství proto, aby je posluchači nepochopili. Trápily mě ale především existenční otázky: Vyvolil si Pán Bůh některé, a ostatní zavrh? Proč je v Bibli zlo?

Za své otazníky jsem se styděl. „Asi tomu špatně rozumím,“ říkal jsem si. „Nemám takové znalosti jako kazatel, učitelé, kteří všechno vědí a všemu rozumějí.“ I lidé kolem mě se mi zdáli spokojeni, jako by takové otazníky vůbec neměli.

Ale byly to zároveň krásné chvíle, kdy mi Písmo mluvilo do života a já jsem se jím nechával ovlivňovat. Jednotlivé biblické verše mě jednoduchou zvěstí oslovovaly a já jsem je s dětskou naivitou a radostí přenášel do života, i když třeba špatně a izolovaně od kontextu. Propojovaly se s životem. V žalmech jsem narážel na podobnost se svým životem, což mi



ilustrační foto Karsten Paulick

pomáhalo v pubertálních zákrutách žalu i radosti. Pán Ježíš mě ucvacoval svou jednoduchou ostroší a jasem svých rad. Existenční otázky zůstávaly.

Pak přišly časy studia teologie, kazatelování. Postupně jsem začal chápat, jak mám Písmo chápat. Ztratil jsem původní dětskou naivitu, nořil jsem se s chutí do světa velké i malé teologie. Konečně jsem věděl, jak správně vykládat ten či onen příběh z Bible. Pochopil jsem, jak nahlížet na jednotlivé verše. Seznamoval jsem se s vykladačskými proudy. Na kurzech jsem s velkou sebevědomou drzostí vyučoval exegezi (výklad Bible). Dnes se za to poněkud stydím.

## Mít odvahu ptát se

Sám nevím, kdy ta vzpomínka přišla. Ale jednou jsem zatoužil zase číst Písmo jako dítě. Vrátil se do starých časů. Odložit zrcadlo dobového pozadí, historické kritiky, hermeneutických pouček. Zjednodušit svůj výklad Písma. Sám pro sebe jsem si tuto metodu nazval povrchní (orální), ale pečlivé čtení. Jde o to, mít odvahu ptát se na život jako dítě a hledat v textu odpovědi. Vzdělání mě přivedlo k poznání, že upřímná teologie dodnes nemá zodpovězeny otázky, které mě trápily už v dětství. Pastýřská služba dala poznání, že těmito otázkami se trápí snad každý. Dodnes

například nikdo uspokojivě nevyšvětlil problém zla a vyvolení. Zřejmě si každý vykladač musí aspoň trochu zachovat duši dítěte: *Nebudete-li jako děti, jistě nevejde do království Nebes.* (Mt 18,3) To ale znamená, že do „nebe“ vejde s nezodpovězenými otázkami. Nebo lépe, s poctivě „nakousnutými“ otázkami.

Jako křesťané jsme často vybízeni ke studiu Písma. Někteří mluví o hlubším pochopení Písma. Kazatelé mohou prohlubovat dojem, že Bibli není jednoduché pochopit a uchopit, protože mnohé výklady jsou i proti původnímu smyslu textu. Od určité doby jsem přestal používat pojem studium Bible. Jednak mi ho zprotivili přátelé-jehovisté, kteří svatá Písma spíše pitvají. Já sám nejraději Bibli čtu. Snažím se o pozornost a soustředěnost, snažím se ji brát slovo za slovem. Větu za větou. Tak, jak přede mnou leží. Bojím se různých vykladačských úkoků, úskoků či piruet.

Tady je několik osobních rad:

- Čti, co zrovna čteš, dočítej věty do konce. Nevybírej si jen to, co se ti líbí či hodí do tvého myšlenkového světa.

- Všiměj si každého detailu, třeba obyčejné spojky ve verši. V tomto smyslu chápu, že každé písmenko v Zákoně najde své naplnění a smysl. Ale i velké příběhy mají své důležité detaily!

- Nehledej za každou cenu velké myšlenkové konstrukty, stačí jen malé. Nesnaž se zbrkle hledat mezi řádky. Je dobré na sebe nechat slova Písma působit – tedy přemýšlet o nich. Nechávej Boží slovo pronikat do běžného života. Do svého dne, který dnes žiješ.

- Čti Písmo pozorně. Rychlé čtení je snad „kojenečké“ nešvar. Člověk si má oddíl přečíst alespoň dvakrát. Nejlépe v různých překladech.

- Nebuď překvapen nečekanými informacemi, které ti nezapadají do dosavadního životního konceptu. Naopak nad nimi přemýšlej.

## Stará žena mi zavázala tkaničky

Kdysi jsme na Ukrajině uskutečnili sociologický průzkum mezi příjemci humanitární pomoci. Mladá socioložka si všimla hezkého jevu: Příjemci z řad baptistických křesťanů při odpovíděch často používali jako ilustrace příběhy z Bible. Nakonec i já vzpomínám na jednu tamní návštěvu. Měl jsem rozvázané tkaničky. Stará žena se sehnula a zavázala mi je. Bylo mi trapně. Ona mi však radostně vysvětlila, že i Abraham, když přišli vzácní hosté, jim ihned umyl nohy. Stále měli po ruce nějaký odkaz na verš či příběh. Bible jim ležela nejen na stolech, ale i v myslích.

Chci nás povzbudit, abychom si nemysleli, že Bible je jen pro vzdělané a poučené. Nebojme se ani toho, že nás Bible nebaví. Některá místa jsou nezáživná. Čtème Bibli každý den. Nechejme biblické příběhy a verše pronikat do svých příběhů. Necht' se stanou zrcadlem pro naše myšlení a rozhodování. Přemýšlejme nad tím, co jsme četli. Modleme se. Máme nakonec hezké zaslíbení: „*Uvažuj o tom, co říkám. Pán ti dá, abys všechno pochopil.*“ (2Tm 2,7)



Ing. Petr Kučera je kazatelem CB Bratislava.